

Цілуй мене так, як ніколи...
Мов робиш ти це востаннє...
Молюсь знов у храмі іконам...
Ти щастя моє й покарання...

* * *

Зима принесла у душу твою морози.
І ти віддаляєшся, десь блукаєш...
Лиш подушка бачить проліті від болю сльози,
А щастя в дорозі... Його лише обіцяєш.

Зима замітає стежки моєї надії
І ночі самотні. Ненавиджу їх...
А жеврїть, як інші, не зможу, не вмю!
Ламаєш потроху мене, як і всіх...

Зима поміж нас... Я весну, як Бога, чекаю!
Ще промінь у серці кохання не згас.
До тебе чомусь знов і знов повертаю...
Ти скажеш укотре: «Все буде, не час...»

* * *

Самотній вечір сходить на поріг.
Нестерпна тиша і думки про тебе!
Ще вчора я втекти б не зміг,
А нині розумію: треба!..

Самотній вечір... Так не раз було...
Душа, мов пташка зранена, страждає...
Моє кохання вишнею цвіло,
А зараз квіт той опадає...

Самотній вечір... Скільки я чекав...
Ось завтра буде все інакше!..
І вранці знову сам собі брехав,
Молився за кохання наше...